

הפונדקאי

מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

רח' גוש חלב 23 תל אביב

מיקוד 6458125

טל 035225458

alonii@bezeqint.net

תקציר

נוגה ובתה אוראן מוצאות פתרון לא שגרתי לאי ספיקת הכליות ארוכת השנים שמסכנת את חייה של האם. לאחר שכל הפתרונות האפשריים האחרים מוצו או נפסלו, וכל בני המשפחה סירבו, אוראן מחליטה לגייס את גבריאל, אחיה של אמה, לסדרת ניתוחים שתערב את שלושתם ותציל את חייה של אמה. הבעיה העיקרית של התכנית היא שלגבריאל נותרה כליה אחת.

הדמויות לפי סדר הופעתן:

- נוגה - אם כבת שישים
- אוריאן - בתה של נוגה צעירה
- גבריאלי - אחיה של נוגה מבוגר ממנה

תמונת פתיחה

המחזה מתרחש בחדר האורחים בביתם של נוגה האם ובתה אוריאן. לחדר יציאה למטבח ולחדר השינה של נוגה. נוגה נראית קצת טרודה. יוצאת למטבח וחוזרת, נוגעת במשקאות והעוגיות שכבר על השולחן, מזיזה ומסדרת מחדש, בוחנת. מחליטה להפעיל את מכשיר הסטריאו, את האופרה לה טרוויאטה.

חלק 1

לאחר זמן מה מתחילת האופרה, אוריאן בתה של נוגה נכנסת, מניחה את התיק על השולחן מסתכלת על אמה בחיוך.

אוריאן: את מתרגשת?

נוגה: מאוד. מזל שיש את האופרה להפיג את המתח, זה הדבר שהכי מרגיע אותי.

אוריאן: גם אותי.

(שתיהן עומדות מחבקות אחת את השנייה ומקשיבות לרגע קט בהנאה. אחר כך אוריאן מנסה לנצח בידה הפנויה ולהרקיד את אמה)

נוגה: די-די, זהו, האופרה הזאת היא לא מתאימה לריקוד.

אוריאן: אפשר להמציא ריקוד לכל מוזיקה.

נוגה: אף פעם לא אהבתי להסתובב בריקודים. הראש מסתובב לי.

אוריאן: (מקשיבה לאופרה) זה באמת ממלא ומחיה את הנפש.

נוגה: ומרפא את הגוף.

אוריאן: אני מבינה שדוד גבריאלי עוד לא הגיע.

נוגה: לא.

- אוריאן:** מה עושה הצעיף שלו על הכיסא?
נודה: שמתי שלא אשכח להחזיר לו.
- אוריאן:** מה את אומרת? ... יגיע כמו שהבטיח?
נוגה: אני מתחילה כבר לחשוב ולקוות שלא יגיע.
- אוריאן:** למה?
נוגה: הגעתי להבנה שעדיף לי לוותר. זה מסובך מדי.
- אוריאן:** אנחנו כבר התחלנו את התהליך וסיכמתי איתך הכול, וזהו! (פתאום) רגע, את הודעת לו, שלא לבוא?
נוגה: לא.
- אוריאן:** אמא, את האמת.
נוגה: לא, לא הודעתי.
- אוריאן:** אז למה הוא לא הגיע עד עכשיו?
נוגה: לא יודעת.
- אוריאן:** הוא יבוא, נכון?
נוגה: לא יודעת.
- אוריאן:** מה את מסתירה ממני?
נוגה: כלום, פתאום נראה לי שהכול מיותר.
- אוריאן:** לעזאזל! את כן הודעת לו שלא יגיע!
נוגה: לא הודעתי כלום, גם לא יצא לי לדבר איתו מאז שהזמנתי אותו.
- אוריאן:** אם כך, הוא בטח הודיע שהוא יאחר.
נוגה: לא יודעת.
- אוריאן:** אמא, את לא יודעת הרבה פעמים וזה מחשיד.
(נוגה מושכת בכתפיה כאומרת "לא יודעת".)

- אוריאן:** אני מקווה שלא סיפרת לו.
- נוגה:** לא סיפרתי!
- אוריאן:** את יודעת שאין דרך חזרה.
(פאזזה. מעיפה מבט חשדני באמה)
אני רואה בעיניים שלך שאת כן צלצלת אליו!
- נוגה:** לא צלצלתי אליו!
- אוריאן:** הוא צלצל?
- נוגה:** גם הוא לא צלצל.
- אוריאן:** אז למה הוא מאחר?
- נוגה:** את לא יודעת. כשיבוא תשאלי אותו.
- אורן:** ואני חשבתי שאני מאחרת.
- נוגה:** אני רגילה לאיחורים שלו, זה חלק ממנו.
- אוריאן:** אני לא אוהבת שמאחרים.
- נוגה:** את הזמנת אותו לכאן ואת בעצמך איחרת.
- אוריאן:** ידעתי שאת בבית.
- נוגה:** הוא תמיד מצליח להצדיק את האיחורים שלו באופן הכי חינני שנתקלתי בו בחיים, ממציא סיפורים ומספר אותם בצורה תיאטרלית משכנעת ומפתיעה.
- אוריאן:** הוא כמו שחקן ערמומי ומתוחכם.
- נוגה:** אוריאן, אני מבקשת ממך, כשהוא יגיע, אל תתנצחי איתו כי...
אוריאן: (נכנסת לדבריה) אם הוא יגיע.
- נוגה:** תשתדלי לא להתנצח איתו על כל דבר ולהימנע מעימותים מיותרים.
- אוריאן:** הוא תמיד מתחיל להתגרות בי בכוונה.

נוגה: הוא עושה את זה כדי לאתגר אותך ולגרום לך לחשוב לעומק. אני מבקשת ממך, לא היום.

אוריאן: הוא הדוד האהוב עלי.

נוגה: אם הוא כל כך אהוב עלייך, לא יזיק אם תתאפקי הפעם, אנחנו הולכות לדבר אתו על נושא רגיש ורציני, והעימות רק יחמיץ את המטרה לשמה הזמנו אותו. מה שלא יהיה, תתאפקי! את לא...

אוריאן: בסדר, אני לא.

נוגה: מבטיחה לי?

אוריאן: את חושבת שהוא מרגיש, או חושד על מה שאנחנו רוצות לדבר אתו ולכן הוא מאחר בכוונה, או לא חושב לבוא בכלל, וכאילו הוא שכח?

נוגה: אף פעם אי אפשר לדעת מה מסתובב לו בראש. חי בעולמות משלו. אני מבקשת ממך, גם אם הוא יבוא וירצה לדחות את הנושא לפעם אחרת. אל תעשי...

אוריאן: חודשים לקח לי לשכנע אותך שתסכימי, ועכשיו את רוצה פתאום לסגת?

נוגה: אני לא יכולה לבקש ממנו.

אוריאן: אני אבקש, את רק תעמדי בצד. תני לי להיות הרעה, לא אכפת לי.

(פתאום דלת הכניסה נפתחת. נכנס גבריאל, אחיה של נוגה נכנס מחוץ מאוזן לאוזן.)

אוריאן ונוגה מסתכלות עליו ולא אומרות מילה!

גבריאל: (גם הוא מסתכל עליהן, בוחן, ולאחר זמן מה) מה?

נוגה ואוריאן: כלום.

גבריאל: כלום זה משהו גדול עם משמעות גדולה.

אוריאן: לפעמים כלום, זה פשוט כלום.

גבריאל: (פונה לאוריאן) איזה יופי של ילדה, איך גדלת. (מנשק את אוריאן)

- אוריאן:** דוד גבריאלי, אתה רואה אותי מינימום פעמיים בשבוע.
- גבריאלי:** ובכל פעם אני זוכה לראות אותך פורחת מול העיניים שלי.
- אוריאן:** אתה סתם אומר את זה כדי להסיח את דעתנו מהאיחור שלך.
- גבריאלי:** (בתמיהה מוגזמת) מה? ... איחרתי...? לא נכון! נוגה אני איחרתי?!
נוגה: (מבט מזהיר) אוריאן.
- גבריאלי:** אנחנו ממהרים לאיזשהו מקום?
- אוריאן:** לא, אבל...
- גבריאלי:** (ניכנס לדבריה) אנחנו משפחה, וכמשפחה אנחנו לא ממהרים לשום מקום, לא צריך לפתוח שעון סטופר לכל פגישה... בדרך פוגשים אנשים, קורים כל מיני אירועים.
(שתיקה קלה. נוגה ואוריאן מחליפות מבטים בקריצה)
- גבריאלי:** מה?!
אמרתי משהו שלא בסדר?
- נוגה:** הכול בסדר.
- גבריאלי:** אתן קורצות אחת לשנייה כאילו עשיתי משהו לא בסדר.
- אוריאן:** חוץ מאיחור של שעה וחצי, והחיוך המקסים, הכול בסדר.
- גבריאלי:** (לאוריאן) גם את איחרת.
- אוריאן:** אני?
- גבריאלי:** כן את.
- אוריאן:** ארבת לי:
- גבריאלי:** לא.
- אוריאן:** אז איך אתה יודע?
- גבריאלי:** בדרך כלל התיק שלך נעלם מהשולחן דקה אחרי שאת נכנסת לבית. ואיפה הוא עכשיו?

- אוריאן:** לא...
- גבריאלי:** אָה-אָה! תודי, תפסתי אותך.
- אוריאן:** יש חוק לא כתוב, אם האיחור בגלל פקקים, או חפץ חשוד זה לא נחשב כאיחור.
- גבריאלי:** ומאיפה את יודעת שלי לא היה חפץ חשוד?
- נוגה:** (קורצת לאוריאן. בשקט) תקשיבי לו...
- גבריאלי:** לא תאמינו מה קרה לי בדרך לכאן.
- נוגה:** (לאוריאן. בשקט) אמרתי לך.
- גבריאלי:** (מתעלם מההערה של נוגה, וממשיך) מחזה מרהיב ביותר! מהפנט! מרתק שיכול להקהות את החושים של כול אדם! הטבע התגלה לנגד עיני בשיא יופיו...
- אוריאן:** (משועשעת) תקסים גם אותנו.
- גבריאלי:** (מספר בצורה תיאטרלית מוגזמת) בדרך לכאן, ראיתי אנשים מתקהלים על שפת הים. נגשתי לראות מה מסקרן אותם כל כך. ונדהמתי! עשרות, לא עשרות, לא מאות, אולי אלפי צבי-ים שזה עתה בקעו מהביצים רצו באמוק לכיוון הים, נתקלו בגלים שהחזירו אותם חזרה לחוף. אבל הקטנים המשיכו להתעקש, ובסוף הצליחו.
- נוגה:** (בשקט) אמרתי לך?
- אוריאן:** זה לא מראה חדש, זה הטבע שאומר לכולם לרוץ למחוז חפצם.
- גבריאלי:** זאת הייתה הפעם הראשונה בחיי שראיתי מחזה כזה מרהיב. אני אומר לכן, תחילת החיים הייתה במרחק נגיעה ממני...
- אוריאן:** (בביטול) מה שראית רואים בנשיונאל ג'יאוגרפיק.
- גבריאלי:** (לא מתייחס, וממשיך לספר בהתלהבות ובדרמטיות) צב אחד התהפך על גבו, ומישהי ניגשה להפוך אותו חזרה על רגליו. פתאום איזה חכמולוג צרח עליה: "עזבי את הטבע לנהל את עצמו". המסכנה נבהלה וצרחה מפחד. ואז ילד קטן הלך והפך את הצב על רגליו וענה לחכמולוג: "מה תעשה לי עכשיו? תרביץ לי? אתה לא

תגיד לנו מה לעשות! אם אתה היית צב הפוך, לא היית מנפנף ברגליים ומבקש עזרה והיית מעדיף למות?"
 הקהל מחא כפיים לילד. הצבים חשבו שמחיות הכפיים מיועדות להם, הם הפעילו מהירות טורבו ורצו ביתר שאת לכיוון הים, וככל שמחיות הכפיים גברו, כך הם נראו מעודדים כמו שחקנים על המגרש. (כמפרש) תהודות מחיות הכפיים עזרו להם לעוף לים. וואו... (מצמיד יד לליבו) אני חוותי חוויה מרגשת ביותר. איזה אושר, איזו מתנה קיבלתי היום. תראו, אני רועד עדיין מרוב התרגשות.
 זאת הסיבה שאיבדתי תחושת זמן ואת עצמי בדרך לכאן אז איחרתי קצת.

אוריאן: קצת?! שעה וחצי.

גבריאלי: כשהתאוששתי, רצתי מהר. הזעתי כדי להגיע לכאן בזמן. (מופתע) שעה וחצי?! אפילו לא הרגשתי... אני אומר לכן, שהזמן בזמן האחרון רץ מהר.

נוגה: (כהערת ביניים, לאוריאן) מה אמרתי לך?

גבריאלי: מה אמרת לה?

נוגה: שאתה מקסים בסיפורים שלך.

גבריאלי: זה מקרה אמתי. אני אומר לכן שזהו הבדל גדול לראות את כל הצבים בטלוויזיה מאשר במרחק נגיעה, והמעניין הוא שכולם באו מכל הכיוונים והתרכזו לאורך שביל אחד והיו לנחיל צבים ארוך. התרכזו כמו אל תוך משפך וזרמו כמו נהר בשורה ארוכה עד לים, חלקם החליקו מגבעת חול קטנה ישר לשביל, חלק רצו, נפלו, התגלגלו מתחתי, קמו והסתדרו בשורה ארוכה כמו חיילים בקומנדו הימי שיוצאים למשימה בפעם הראשונה בחייהם ולא יודעים מה מצפה להם.

אוריאן: תיעדת?

גבריאלי: איזה מטומטם אני, הייתי כל כך שקוע במראה, שלא עברה לי המחשבה הזאת בראש.

נוגה: (בציניות לאוריאן) הייתה לו התלהטות יצרים.

גבריאלי: בדיוק, משולהב כל כך שהנשימה נעתקה לי, ששכחתי לאן אני צריך ללכת, התבלבלתי לגמרי. אם היו שואלים אותי מה שימך הייתי מתבלבל ואומר יונתן במקום גבריאלי. מזל שנזכרתי שאני צריך להגיע לכאן.

אוריאן: (במין אירוניה) כמה חבל שלא יכולת לצלם ולהרשים גם אותנו.

נוגה: (לאוריאן באירוניה) מה אתך? אם הוא היה מצלם, היה שוקע בצילום במקום בחויה.

גבריאלי: את רואה? אחותי מכירה אותי מצוין.

נוגה: אמרתי לך אלף פעם שאתה צריך לכתוב ספר שכותרתו תהיה: "סיפורי כל איחוריי". אחי היקר שיתפת אותנו בחוויית האיחור כול כך מרתקת וצבעונית, תכף נדבר על האיחוד שלנו... אוי ששכחתי להציע לך שתיה שתירגע.

(נוגה מכינה לגבריאלי שתיה)

גבריאלי: אני רואה שתלית את התמונה של אמא ואבא שלנו.

נוגה: כן, פתאום אחרי כל כך הרבה שנים, נחתו עלי געגועים אליהם.

גבריאלי: (בוחן אותן בקפידה ובחשדנות)

אני מרגיש... שקראתן לי לכאן, לא כדי שאספר לכן הרפתקאות. אני מרגיש שיש לכן הפתעה בשבילי.

אוריאן: נכון.

נוגה: (מגישה שתיה) קודם תשתה משהו.

גבריאלי: (בוחן אותן) או, או, אני מרגיש... מריח בשורה מרחפת באוויר.

אוריאן: אנחנו רוצות... בעצם אני רוצה...

(נוגה משתעלת)

גבריאלי: (קוטע אותה) רגע-רגע אל תגלו לי. תנו לי לנחש... (מתרכז. לאוריאן) תראי לי את כף ידך?

אוריאן: (מושיטה את ידה ומחייכת) רוצה לקרוא לי את העתיד?

גבריאלי: (מסתכל על ידה ומיד עונה) זה לא מה שחשבתי.

אוריאן: מה חשבת?

גבריאלי: שאת מתארסת ואת רוצה שאני אוביל אותך לחופה.

אוריאן: (ממהרת למשוך את ידה) מה פתאום?! בגילי? אני עוד צעירה.

נוגה: (לאוריאן) הוא מתלוצץ, מתאים לדמיון שלו.

אוריאן: דוד, עכשיו אחרי כל הדיבורים והסיפורים, המרתקים והמעניינים. אני רוצה לדבר איתך על...
אני באמת מודאגת בקשר לבריאותה של אמא.

(נוגה משתעלת בלחץ)

אוריאן: (לנוגה) אימא תשתדלי להירגע טוב?

גבריאלי: גם אני דואג ומודאג.

אוריאן: שש שנים של דיאליזה זה לא קל.

גבריאלי: (מהנהן) נכון זהו סבל לא קל.

(גבריאלי ממשיך להנהן בראשו ומוזג לעצמו עוד שתיה)

אוריאן: אמא הגיעה למסקנה שמספיק, הגיע הזמן לשים קץ לסבל!

גבריאלי: (נדרך בזעם) שלא תעזי לחשוב על זה אפילו!

נוגה: גבריאלי, אני לא יכולה יותר.

גבריאלי: (לנוגה בזעם) מה זה "לא יכולה יותר"? אין דבר כזה להרים ידיים! תמיד יש תקווה. אני מבין שאת לא יכולה יותר לסבול, את חייבת להמשיך להילחם למען אוריאן.

אני מבין שיש כאבים וסבל - אבל אנחנו לא רוצים אָבָל!

אוריאן: אם לא יהיה איזשהו צעד דרמתי...

גבריאלי: (קוטע אותה) אתן השתגעתן?

(לנוגה) את לא עושה שום צעד קיצוני!

נוגה: (לאוריאן) הוא לא מבין על מה אנחנו מדברות.

אוריאן: בוא נתחיל מההתחלה. תן לי להסביר, הגיע הזמן לעשות לאמא השתלת כליה מאדם חי.

גבריאלי: (השתייה נפלטת לו המפה) זה טוב יותר ממה שחשבתי.

אוריאן: על מה חשבת?

נוגה: שאני רוצה לשים קץ לחיים שלי?

גבריאלי: כן.

נוגה: את רואה? זה הדמיון שלו.

אוריאן: לשמחת כולנו זה לא. הנושא השתלת כליה מאדם חי. יש הרבה דרכים להשגת כליה ואנחנו היינו חייבות לבחור אחת מהן.

גבריאלי: למה מהחי, אם אפשר ממי שזה עתה נפטר? זה הרבה פחות מסוכן לחי.

אוריאן: כי תוחלת החיים של כליה מן החי ארוכה יותר.

גבריאלי: ראשית, זאת החלטה ובשורה מאוד משמחת. (לנוגה) כמה פעמים ניסיתי לשכנע אותך לעשות את זה ולא להמשיך לעבור את הסבל של הדיאליזה?

נוגה: היום הגעתי למצב שאין לי דרך אחרת לשרוד. ההיסטוריה הרפואית של המשפחה מראה כי המשך דיאליזה היא לא אופציה טיפולית טובה. הרופא יעץ השתלת כליה מתורם חי. זה הסיכוי הטוב ביותר שלי לחיות חיים בריאים, ארוכים ונורמליים.

אוריאן: הבעיה היא, שאמא צריכה כליה דחוף.

גבריאלי: יש לכן כבר תורם פוטנציאלי?

אוריאן: חשבנו על מישהו.

גבריאלי: מהמשפחה?

אוריאן: כן.

גבריאלי: מזל שאנחנו משפחה ענפה. הרבה דודים ודודות שיכולים לתרום.

אוריאן: נכון.

גבריאלי: ומי הסכים?

נוגה: אף אחד.

גבריאלי: (נדהם) אף אחד?!

אוריאן: הם לא רצו אפילו להיבדק כדי לראות אם יש התאמה. כולם עם אותה טענה "זה יכול להתפתח מאוחר יותר אצלנו!" או "אולי אחד מילדינו יזדקק." וכול זה עם דמעות תנין.

גבריאלי: (לנוגה) לא מתאים לי לשמוע דבר כזה מהמשפחה. כולם ענו כך?

אוריאן: אמא לא שאלה, אני החלטתי לבדוק בעצמי. עברתי אחד-אחד, כל אחד הביע את אהבתו "העצומה" לאמא, ואף אחד לא נענה. כאילו העבירו את אותו המסר מאחד לשני.

גבריאלי: גם רוז אחותנו הצעירה והיפה ענתה לך בשלילה? (לנוגה, מיד מתנצל) את יותר יפה.

אוריאן: המסכנה, לא יכלה לדבר מרוב צער, בדמעות היא אמרה את ה-"אני רוצה, אבל לא יכולה". אחרי שהרגעתי אותה, היא סיפרה שהיא לא ישנה בלילות בגלל המחשבות על אמא, ושכל יום שישי היא מדליקה נר ומתפללת לשלומה. אחר כך היא טענה כמו כולם, שבגלל ההיסטוריה משפחתית, זה יכול להתפתח אצלה במשפחה מאוחר יותר. אחר כך הוסיפה; "אתם יודעים שאני בכלל לא יכולה לראות בתי-חולים, אם אני רק מריחה בית חולים, אני מתעלפת."

גבריאלי: כל אחד והסיבות שלו.

מי נשאר לנו?

אחינו דרורי המתנשא. דיברת אתו?

אוריאן: אמא השביעה אותי לא לפנות אליו.

גבריאלי: למה לא?

נוגה: (בהיסוס) הוא אמר לי פעם (באחד הביקורים שלו...) הרבה לפני שהכליות שלי כשלו... שאם מתישהו אצטרך כליה, הוא יעדיף לראות אותי מתה מאשר לתרום לי אחת.

גבריאלי: ככה, בלי בושה?

נוגה: בלי בושה.

גבריאלי: (בזעם ונשימות עמוקות ועצבניות)

אם הוא היה אומר את זה לידי הייתי מחטיף לו בוקס בפנים...
ובעיטה בביצים!...

גם כן אח, מזלול שהוא באמריקה.
(יריקה קלה לצד) טפו, חרא של משפחה!

נוגה: מאז - כשהוא בא לביקור בארץ, רק מתוך נימוס אני מנידה לו ראש
לשלום, ותמיד מצטערת על כך.

גבריאלי: במשפחה שלנו אין "מוסר כליות."
ממי לא ביקשת?

אוריאן: ממך.

גבריאלי: (מתפקע מצחוק) ממני? ... חחח... אוי, הרגת אותי מצחוק...
איך אני יכול?!

אוריאן: ברצינות. רק אתה נשארת.

גבריאלי: (שוב מתפקע מצחוק יותר גדול) אני לא יכול יותר לצחוק...
ממני?! ... חחח... אוי...

נוגה: אמרתי לך?

גבריאלי: (ממשיך להתפקע מצחוק) אוי... אני לא יכול... הרגתם אותי מצחוק...
זה היה טוב...

נוגה: (לאוריאן) בואי נעצור כאן.

גבריאלי: אתן מדברות ברצינות?

אוריאן: כן.

נוגה: גבריאלי, תהיה רציני!

גבריאלי: אתן רוצות לקבור אותי חי ולצחוק כל הדרך אל הקבר ומעל לקבר?

אוריאן: הגזמת עם הצחוק בדיוק כמו בסיפורים שלך!

גבריאלי: (לנוגה. מרצין) את יודעת שאם הייתי בריא הייתי תורם ברצון. אתן רוצות שאני אסתובב בלי הכליה האחת שיש לי? איך אתן מעיזות לחשוב אפילו על זה?! או אולי אתן מתכוונות לחכות ולראות מה יקרה אתי בעתיד? מקובל עלי! אם תקרה לי תאונה כלשהי בקרוב, או איזה אקסידנט קטן. או אולי אם משהו ישתבש...

נוגה: גבריאלי, די!

אוריאן: סיימת?!

גבריאלי: (בקול דק ועצור) כן.

אוריאן: תקשיב עד הסוף... (ממתינה) נרגעת?

גבריאלי: קצת.

(לאחר פאוזת קצרה, קולט) אה... עכשיו ירד לי האסימון. (לנוגה) את רוצה להבטיח שהכליה שלי תעבור אליך כשסופי יגיע. טוב, אני מסכים! אני מסכים ומוכן לחתום לך על כל מסמך ולהעביר לך את הזכות על הכליה שלי. תוציאי מסמך ואני אחתום ברצון, ומיד.

אוריאן: מבדיקות המעקב שעשית לאחרונה הבנתי מהרופא, שיש לך התאמה טובה מאוד ואתה יכול להתמודד בצורה מצוינת עם הניתוח...

נוגה: רק אתה יכול לתרום לי, הכליה שלך מתאימה לי.

גבריאלי: בסדר, סגרנו. אחרי מותי תקבלי הכול.

(נוגה ואראן מביטות אחת בשנייה)

גבריאלי: או שהכנתם חבל כדי שאתלה את עצמי בבית החולים ותעשו במקום את ההשתלה?

נוגה: אתה מדבר שטויות!...

(מוציאה טפסים של בדיקות) תסתכל.

גבריאלי: מה זה? חוזה?

נוגה: תקרא!

- גבריאלי:** (מעייין במסמך) את בעצם אומרת לי שהחיים שלך בידיים שלי. או אם חלילה יקרה לך משהו יאשימו אותי!
- אוריאן:** (בתקיפות) תשמע עד הסוף, ותפסיק להתבדח.
- נוגה:** אלה הבדיקות שלך... והכליה מתאימה לי. וכאן, אתה רואה, כתוב: "אין במצבו הרפואי והנפשי כל חשש לסיכון בריאותו" אחרת לא הייתי פונה אליך.
- גבריאלי:** (מתחיל לסטור לעצמו מספר סטירות) אני חולם? איי...!
- אוריאן:** (מושכת את הטפסים מידה של אמה ומדפדפת) הנה הבדיקות של הכליה שלי שהיא לא מתאימה לאמא. הייתי צריכה לעבור בדיקות מרובות כדי להבטיח שאני בכושר פיזי ונפשי על מנת לעבור ניתוח עם מינימום סיבוכים.
- גבריאלי:** אז מה אתן רוצות ממני?
- נוגה:** הרופא אמר שהכליה של אוריאן - מתאימה לך.
- גבריאלי:** אני לא ביקשתי ממנה שתתרום לי.
- אוריאן:** אבל אני רוצה לתרום לך.
- גבריאלי:** אני לא רוצה ממך כליה!
- אוריאן:** למה לא?
- גבריאלי:** אם ארצה כליה, אקנה אחת בשוק השחור. אבל לא מאחיינית כל כך צעירה.
- אוריאן:** אתם מנהלים שיחה עקרה! (לגבריאלי) ואתה סיבכת את הכול מההתחלה ולא הבנת כלום?!
- גבריאלי:** בטח שלא הבנתי כלום. אז מה אתן רוצות ממני?
- אוריאן:** שאני אתרום לך כליה.
- גבריאלי:** את-לי?
- את שומעת מה שאת אומרת?
- אוריאן:** כן.

גבריאלי: תתרמי לי כליה שלך?!

אוריאן: כן, אני לך.

גבריאלי: את לא צעירה מדי בשביל לתרום?

אוריאן: בעבר כשרציתי לתרום, אמרו לי שאני צעירה מדי וצריכה לחכות לגיל המתאים. ועכשיו אני בגיל המתאים, עשיתי את הבדיקה האחרונה שהייתה פשוטה, כדי לראות אם יש התאמה. וברגע שנודע לי...

גבריאלי: (נכנס לדבריה) את לא ממהרת מדי לתרום את הכליה שלך?

אוריאן: (נכנסת לדבריו) תקשיב רגע, אתה יודע שאתה מעצבן לפעמים?

גבריאלי: (נכנס לדבריה) לא! קודם תקשיבי את! בגלל המצב הבריאותי "המקיף" של המשפחה, יכול להיות שאת בכלל מסתובבת עם כליה אחת ולא יודעת על זה? את בדקת שיש לך שתי כליות?

אוריאן: יש לי שתיים בריאות.

גבריאלי: עכשיו עשיתן לי בלגן בראש. בסיפורים הכי מדומיינים שלי לא תיארתי לעצמי סיטואציה מבולבלת כזאת. (לאוריאן) איך יתכן שהכליה שלך לא מתאימה לנוגה וכן מתאימה לי?

אוריאן: עם בדיקות מקיפות לא מתווכחים.

גבריאלי: אני אכתוב על זה מחזה וישר לברודווי...

אוריאן: או-קיי אני רואה שהסתבכת, אסביר לאט. הכליה שלי מתאימה לך, אמת?

גבריאלי: היא מתאימה?

אוריאן: מתאימה.

גבריאלי: נגיד.

אוריאן: לא נגיד, זאת עובדה.

גבריאלי: בסדר, נגיד שזאת עובדה.

אוריאן: לא נגיד שזאת עובדה. זאת עובדה-עובדתית מאוד.

גבריאלי: בסדר, נגיד.

אוריאן: (בתנועת ראש של ייאוש. מרגיעה) או-קיי. הכליה שלך, שלך, כן?

גבריאלי: שלי-שלי, או-קיי.

אוריאן: אין לך אחת אחרת.

גבריאלי: עד כמה שידוע לי, אין. אלא אם את עומדת לבשר לי שצמחה לי עוד אחת.

אוריאן: דוד, אתה הורג אותי! תפסיק לעשות צחוק! יש לך את זאת שאתה מסתובב איתה כל יום, היא מתאימה לאמא?

גבריאלי: נגיד.

אוריאן: (לנוגה) עוד פעם הוא אומר לי נגיד!

(נוגה שעמדה כל העת והקשיבה בסקרנות להתפתחות השיחה.
פורסת ידיה "כמי שאין לה מה להגיד")

אוריאן: לא נגיד! זאת עובדה!

גבריאלי: בסדר, נגיד שזאת עובדה.

אוריאן: (מסבירה לאט) אני אוריאן תורמת לך אחת משלי. אוקיי?

גבריאלי: אבל אני לא מעוניין.

אוריאן: נגיד שאתה מעוניין.

גבריאלי: אה אם זה ככה, אז בסדר - רק נגיד.

אוריאן: ואתה תורם את שלך-שלך לאמא שלי.

גבריאלי: ואני אשאר לחיות בלי כליה בכלל?

(אוריאן רוצה שוב להגיב)

גבריאלי: בסדר, נגיד.

אוריאן: או קיי, אז העברתי לך כבר את הכליה שלי.

גבריאלי: איפה?! את לא העברת לי כלום.

אוריאן: דוד, אתה מעביר אותי על דעתי.

נוגה: (בחיוך) עזבי אותו, לא יצא מזה כלום... מסובך מדי.

אוריאן: (קוטעת אותה) אני לא אעזוב אותו. או שהוא באמת לא מבין או שהוא עושה את עצמו לא מבין!
(לגבריאלי) אתה תהיה בלי הכליה רק בהעברות, כלומר בזמן הניתוח.

גבריאלי: רק נגיד. מה הלאה?

אוריאן: זהו, אין יותר הלאה ונגיד? זה פשוט, לא?

גבריאלי: מפוך נשמע שהכול כל כך פשוט, ובראש שלי הכול נמצא בבלגן.
(לנוגה) זה בכלל אפשרי כל הסחר מכר הזה?

אוריאן: זה לא סחר מכר, אין פה שום סחר מכר או דבר לא כשר או מפוקפק. אמא תגידי לו משהו.

נוגה: היא בדקה ואמרו לה שמומלץ.
(לאוריאן) תגידי לו מה אמר לנו רופא פרופסור מומחה.

אוריאן: "מצאנו תורם מושלם בשבילך. אחיך גבריאלי."

גבריאלי: זאת בדיחה טובה. אני צריך לרשום אותה בפנקס הזיכרונות.

אוריאן: (מסבירה לאט) התייעצתי עם הפרופסור, והוא אומר שזה אפשרי, אם אתה לא מאמין, בבקשה, נלך אליו והוא יגיד לך בפנים! תשובתו הייתה החלטית אחרי שהתכנסו כול האורולוגים ולאחר התייעצות, הם ממליצים שאחרי שהכליה שלי תועבר אליך, נמתין מספר חודשים להחלמתך, ורק אז אמא תיכנס לניתוח לקבלת הכליה שלך.

גבריאלי: ואני אהיה בלי הכליה שלי.

אוריאן: תהיה עם שלי.

גבריאלי: ואיפה שלי תהיה?

אוריאן: (במבט תמוה) אצלך... עד שתעביר אותה לאמא.
תגידי, אתה באמת לא מבין? או שאתה עושה צחוק ממני ועצמך?

גבריאלי: (לנוגה) ואת מעוניינת בכל התסבוכת הזאת?

נוגה: (חסרת אונים) אני לא יודעת... ראינו שכל הבדיקות מתאימות. דרושה רק הסכמה.

גבריאלי: תסלחו לי אבל אנחנו לא נמצאים באותו עמוד. נגיד שכל הבדיקות מתאימות. האם כל המשחקים האלה בהחלפות האיברים אפשריים?

אוריאן: הרופא אמר שכן.

גבריאלי: (לנוגה) ואת מעוניינת ומסכימה בלב שלם שהילדה היחידה והקטנה שלך תתרום לך איבר מגופה?

(נוגה שותקת)

גבריאלי: ככה חינכו אותנו הורינו?!

(נוגה שותקת)

גבריאלי: תעני לי! מה קורה לך?!

(נוגה שותקת)

גבריאלי: מה כל ההתחכמויות האלה צריכים להיות?!

נוגה: אם חונכנו טוב, לאן כולם נעלמו? רוצים לראות אותי מתה בכדי שתרד להם אבן מהלב.

גבריאלי: לא מולידיים ילדים לחלקי חילוף!

נוגה: (בשקט ובזעם. מרימה יד כדי לסטור לו, ונמלכת בדעתה. על סף דמעות)
זה מאוד אכזרי מה שאמרת. אם היו לך ילדים לא היית מעז להוציא מילים כאלה מהפה.

גבריאלי: לא התכוונתי להעליב, דיב...

נוגה: די! הגזמת.

(שתיקה קלה)

גבריאלי: זה יצא לי ככה בטעות... מצטער לא התכוונתי...

- נוגה:** עמדתי עד עכשיו בשקט והקשבתי לתשובות המתחמקות שלך, ועושה את עצמך שלא הבנת...
- גבריאלי:** (נכנסת לדבריה) לא הבנתי, כי לא האמנתי למה שאני שומע.
- נוגה:** אני מציעה לך ללכת מפה לפני שאני מאבדת שליטה!
- גבריאלי:** (נדהם) את מגרשת אותי?
- (נוגה שותקת. לוקחת את הצעיף ומוסרת אותו לגבריאלי)
- גבריאלי:** להחזיר צעיף זה לנתק מגע.
(לוקח נשימה עמוקה. בסערת רגשות) את מגרשת אותי? ...
אח שאוהב אותך יותר מכול, אותו את מגרשת?!
(לאוריאן) ומה את רוצה? שיגידו עליך "וואו איזו בת מדהימה"
- אוריאן:** לא, אני לא חושבת שאני כל כך מדהימה, אבל זה יהיה מדהים עבור אמא לחיות אחרת. אם היא תרגיש טוב, אני אחיה יותר טוב! אני אהפוך את העולם כדי להשיג לה כליה.
- גבריאלי:** להפוך את העולם? כן! אבל לא להפוך את גופך! אני מבין... אבל...
- אוריאן:** (מתפרצת באופן פתאומי) אמא לא רצתה לעשות את כל המהלך הזה! אני זו ששכנעה אותה! אני זו שרוצה לתרום!
מה לעשות? יש אנשים בעולם שעושים הרבה מאוד עבור אנשים אחרים ורוצים מעט מאוד לעצמם, ואני אחת מהם!
- גבריאלי:** (לנוגה) את זקוקה דחוף לכליה? ייתכן שתוכלי לקנות אחת בחוץ לארץ: בהודו, או בדרום אסיה, ואם את רוצה את זה קרוב ומהר, טורקיה הפכה לאחת מספקיות חלקי החילוף הגדולות בעולם. אם יש לך מספיק כסף נמצא לך תורם ותוכלי לחזור הביתה עם כליה חדשה תוך חודש. ואף גורם לא צריך לדעת מזה.
(אחרי שתיקה קלה) אני מוכן לעזור במימון.
- אוריאן:** למה אתה לא רוצה לעשות את מה שאנחנו מציעות והרופא ממליץ?
(מצביעה על אזור הכליה שלה) פה אצלי הכול זמין, כאן ועכשיו! וחי!
- גבריאלי:** (לנוגה) אני במקומך הייתי נוסע מפה ופונה למרכז השתלות מהמובילים בעולם. (במך חיוך כואב) אחותי היקרה, לא חסרים מקומות.

אוריאן: עכשיו אתה חוזר ומציע לנו לנצל את העניים.

גבריאלי: לא משנה שהם עניים.

אוריאן: (מופתעת) לא משנה? כן משנה!

גבריאלי: אני לא נגד העניים. להיפך, אני בעדם.
הם תורמים כליה - והנזקק תורם כסף.

אוריאן: אתה ואנשים כמוך, מנצלים ומאלצים אותם...

גבריאלי: (נכנס לדבריה) מסכים איתך שהעניים וחסרי הזכויות בעולם נאלצים למכור את חלקי גופם תמורת סכומים קטנים, וכל יום נוספות מדינות אחרות שנמצאות במצוקה, ראי כדוגמה את אירן שם מכירת הכליות מתפתחת בגלל שאין לאנשים מה לאכול. אבל את צריכה גם לדעת שהמרואיינים הגדולים הם הספסרים. אליהם צריך לבוא בטענות.

אוריאן: ומה עם הכאב הגופני, החולשה, ההשפלה שתורם עני עובר?

גבריאלי: את חושבת שכל זה יעלם אם יגיע לידיהם מחיר שיהיה גבוה יותר? חוץ מזה, גם את כמוהם רוצה לתרום.

אוריאן: רק שההבדל ביני לבינם, שהם לא תורמים מרצון. הם מוכרים איברים בברירת מחדל של חיים בעוני וסבל.

גבריאלי: מה בדיוק את מנסה להגיד?

אוריאן: למה לסחור בכליות, אם אנחנו יכולים לתרום אותן?
למה צריך לחכות שנים כדי לקבל כליה ממישהו שנהרג בתאונת דרכים. כליה היא כמעט... כפי שאתה בעצמך ציינת לא פעם:
"כליה היא אחת מחלקי החילוף הזוגיים. נדרשת כליה אחת מושלמת כדי לספק תפקוד שלם."

גבריאלי: אם היו לי שתי כליות, בריאות, והייתי צריך לתרום אחת מהן, ברצון הייתי תורם, אבל אם הייתי צריך לתרום לאדם זר, בגלל שהייתי זקוק לכסף, הייתי מבקש סכום שישנה את חיי מקצה לקצה ויאפשר לי לחיות בכבוד עד סוף ימי.

אוריאן: אנחנו לא זרים.

נוגה: אתה זקוק לכסף?

גבריאלי: אני לא זקוק לכסף. עניים זקוקים לכסף, מי שנמצא במצוקה כלכלית זקוק לכסף. מדוע למנוע מהם את ההזדמנות לחיות טוב יותר?! כסף אף פעם לא מיותר, לא לעני - ולא עשיר.

אוריאן: הכסף שהעניים מקבלים נשרף להם בידיים.

גבריאלי: נכון, וזה עצוב...

(אחרי שתיקה קלה)

היום יש חבילות לחוץ לארץ מלאות שמכסות את כל ההוצאות הברוקרים.

אוריאן: (מתקנת) אלה סרסורים בשוק השחור!

גבריאלי: מסכים איתך, סרסורים, שוק שחור. בתמורה לכסף מזומן המתווך/הסרסור יכול להביא לך כל כליה בריאה, ומיד! כמובן שהכסף צריך להיות משולם מראש לכיסוי כל ההוצאות, תשלום לתורם, אפילו נסיעותיו ועלויות לינה, כולל העמלות השונות, ואפילו, שימו לב, "מנתח מומחה מישראל יסכים לטוס לחוץ לארץ לנתח." זאת הדרך הטובה ביותר לחסוך לכולם כאב ראש, זמן וטרחה.

אוריאן: לא צריך להתנהג כמו שאר הדודים והדודות. אותי חינכו אחרת ואני רוצה לשבור את התפיסה במשפחה שלא לתרום. מה לעשות שהדודים והדודות הם קקה? (מסתכלת עליו ובוחנת אותו) גם אתה רוצה להיות כמו...

נוגה: (בתקיפות לאוריאן) אני לא מרשה לך להתבטא בצורה כזאת! ככה לא חונכת! לכולם יש את הזכויות והסיבות שלהם לסרב.

גבריאלי: (לנוגה) תמיד היינו קרובים זה לזו, ואת יודעת טוב מאוד שאני אוהב אותך מאוד.

אני מוכן לעזור בכל דבר אחר, אני מוכן לנדב עין, רגל, יד...

נוגה: די עם השטויות של עין ורגל...

גבריאלי: אחותי, כליה יש לי רק אחת והסיכון גדול מדי לשלושתנו.

נוגה: (לאוריאן) הוא צודק. אולי בכל זאת נקנה?

אוריאן: למה לעבור על החוק ולפנות לשוק השחור? לא רוצה אפילו לשמוע על קנייה!

(לגבריאלי) אני צעירה ובריאה מאוד, חזקה מאוד וזה יהיה מושלם!
אני רוצה להעביר לך את כליה חלומית, ושאתה תהיה פונדקאי של
הכליה שלי. במידה והכליה שלי תיכשל מסיבה כלשהי, עדיין נשארת
לך הכליה שלך.

גבריאלי: אבל לא חשבת אם הכליה שלי תיכשל פתאום?

נוגה: (לאוריאן) די!

אני אמשיך עם הדיאליזה שלי, אל תדאגו.
אני אמשיך ללכת לבית החולים שלוש פעמים בשבוע ולעשות
את הדיאליזה ואמשיך לשרוד! בינתיים אחכה ברשימת ההמתנה
להשתלה בארץ.

אוריאן: אמא, דיברנו על זה כבר שבארץ זה שנים שנה שלמה את תקועה עם
מספר שבע בתור!

נוגה: אולי בכל זאת נקנה?

אוריאן: לא! לא! ולא!

(לגבריאלי) נעשה קודם העברה לך, נחכה מספר חודשים עד
להבראה מלאה, ואחר כך אתה תעביר לאמא.

גבריאלי: למה לנתח אותי פעמיים ולא את כולנו במכה אחת וביום אחד?

אוריאן: הרופא לא רוצה לקחת סיכון ולנתח את כולנו ביחד.

גבריאלי: זה טמטום. ברפואה כל כך מתקדמת פוחדים? אין להם ידע...

נוגה: אם אתה מהסס אז...אני מבינה וזה בסדר.

גבריאלי: נו באמת נוגה, התחלת לעשות לי ייסורי מצפון?

אוריאן: אין לה אף אחד אחר. הסיכויים שלה אף פעם לא יהיו כל כך טובים
כמו עכשיו.

נוגה: זהו, מעכשיו אני שותקת ויותר לא אומר מילה אחת בנושא.

גבריאלי: (לאוריאן. בשקט) האם היא רמזה לך לוותר על הכליה שלך?

(אוריאן מנידה ראש לשלילה)

גבריאלי: (לנוגה) האם את באמת רוצה שהילדה היחידה שלך תתרום לך?

(נוגה שותקת)

גבריאלי: אלה שאלות קשות, ואני מצפה לתשובה.

(נוגה שותקת)

גבריאלי: את לא חושבת שאת יכולה להרוס לה את החיים? היא עוד ילדה.

אוריאן: (מתפרצת על גבריאלי) אני זאת שרוצה! אני זאת ששכנעה אותה! אחרת היא...
אני לא יכולה לראות אותה סובלת.

נוגה: (קרובה מאוד לגבריאלי. מביטה בו ארוכות. רואים שהיא נפגעה אך מצליחה לשלוט בזעמה) אני כאן הטיפשה!

(נוגה מצוברחת וכועסת על עצמה ממהרת לצאת מן החדר.
אוריאן וגבריאלי עוקבים אחריה במבטם)

גבריאלי: (קורא אחריה) השאלה היא מה היו הציפיות שלך...
(לאוריאן) אני מזהיר אותך...

(מהחדר נשמעת אופרה מתוך נישואי פיגרו.
גבריאלי מקשיב לרגע)

גבריאלי: אם היא שמה את "נישואי פיגרו", היא כועסת. אבל היא אוהבת אותי.

אוריאן: מאוד.
(בקול לאמה) אמא, תחלישי!

(הסאונד נחלש)

גבריאלי: איפה הייתי?

אוריאן: שאתה מזהיר אותי.

גבריאלי: שגם אם את צריכה לסבול מייסורי מצפון במשך שנים, אל תתני את הכליה שלך.

אוריאן: (בהתרסה) למה לא?!

גבריאלי: את שואלת למה לא?

אוריאן: כן. למה לא?

- גבריאלי:** כי את עדיין ילדה!
- אוריאן:** אני לא ילדה!
- גבריאלי:** תעשי את זה כשתבגרי יותר, עכשיו זה אולי יכול לפגוע בהריונות שלך בעתיד.
- אוריאן:** בדקו גם את זה ושום דבר לא ייפגע.
- גבריאלי:** אין ערובה לזה.
- אוריאן:** כאשר בישרו לי שאני יכולה לתרום, לא חשבתי פעמיים. אני לגמרי שלמה ורוצה לגמול לאמא על מתנת החיים שהעניקה לי.
- גבריאלי:** אולי כדאי שתחשבי פעמיים. ילדים אף פעם לא חייבים את חייהם להורים!
- אוריאן:** היא הייתה והיא עדיין הכוח המניע שלי בחיים. אני כל כך אוהבת אותה.
- גמליאל:** לא צריך לרצות את ההורים בחלקי גוף. (מצחקק במין גיחוך)
- אוריאן:** על מה אתה מצחקק?
- גבריאלי:** בדיוק לפני שבוע, בהמתנה לרופא, קראתי באיזה מגזין על אותו מקרה בדיוק. איש אחד היה זקוק להשתלת כליה ובנו המבוגר רצה לתרום לו. היו רבים שתמכו והיו רבים ששללו. אני בצד של השוללים. אני יכול להבין את הבן שמציע את הכליה שלו לאביו, זה יפה. אני לא מבין את האב שמסכים לקבל את הכליה של בנו, בדיוק כמו שאני לא מבין איך נוגה הסכימה, בעיני זה אנוכי.
- אוריאן:** אתה חושב שהבן מעדיף לראות את אביו מת לנגד עיניו?
- גבריאלי:** אני בהחלט אומר שכדאי לך לקחת את הזמן שלך, לחשוב על זה. לפעמים צריך לחשוב עוד פעם, כי כאשר לא חושבים מה יהיה ואם...
- אוריאן:** לא צריך תמיד לחשוב "מה יהיה ואם..." אם תמיד נחשוב ככה, שום דבר לא יתקדם. הרעיון הוא שאיברים מכל תורם, מת או חי, חייבים להינתן בחופשיות. תרומתו של התורם, כשהיא מוצדקת, היא המפתח לחיים. אני מכבדת את זה שאתה לא רוצה לעזור...
- גבריאלי:** לא, לא, לא, לא רוצה! לא יכול! וחוץ מזה, למה את?

אוריאן: אלא מי?

גבריאלי: צעירים רבים בעלי פוטנציאל רוצים להרוויח סכום נכבד מהצד ומוכנים להציל חיים של מישהו, ושבתמורה יעזרו להם לשלם את המשכנתא.

אוריאן: דוד, אתה מושך כל הזמן לכיוונים של סחר בכליות, ואני אומרת לך שלא רק הורים אוהבים את ילדיהם, גם ילדים אוהבים את הוריהם. או שיש לך את זה או שאין לך את זה. זה צריך לבוא לך מבפנים. אין מה לעשות, אמא חייבת להמשיך הלאה.

גבריאלי: הייתי שמח לעשות את זה. אבל...

אוריאן: אולי אתה צודק. (נשענת על כתופו של גבריאלי) אני חושבת שזה אכזרי מצדי לסרב לאמא כשהיא במצוקה.

גבריאלי: (מחבק את אוריאן) אני לא מבין, למה היא נפגעה?

אוריאן: אני לא חושבת שהיא נפגעה ממך, היא נפגעה מעצמה.

גבריאלי: נפגעה מעצמה? (מביט בה ומחייך) את מתחילה לדבר כמוני.

אוריאן: בגלל שנאלצה לבקש בקשה שידעה מראש שהיא לא הוגנת ובלתי מוסרית.

(קול האופרה נשמע. מקשיבים לרגע)

גבריאלי: (קורא) נוגה... אני הולך...

אוריאן: היא נחה.

גבריאלי: אחותי צריכה להיות גאה שיש לה בת כמוך. בכל מקרה אני מציע להמשיך ולחכות בסבלנות לתורם. (נושק לה)

גבריאלי מביט ארוכות באוריאן, ויוצא.

אור יורד.

חלק 2

אוריאל מרוכזת בלפטופ בחיפוש אחר תורם.
נוגה נכנסת ומתיישבת.

נוגה: עזבי, את לא צריכה לחפש, זהו, אני וויתרתי.

אוריאל: אני לא.

נוגה: אל תתאמצי יותר, אני מדברת ברצינות. אני מוכנה ללקות במחלת השכחה רק כדי לשכוח את מה שקרה היום עם אחי.

אוריאל: אמא, די להכות על חטא.

נוגה: למה עשיתי לו את זה?

אוריאל: (תוך כדי חיפוש בלפטופ) אני מבינה את האכזבה.

נוגה: ממש לא אכזבה, הוא צודק. יש לו סיבה מצוינת להיאחז בכליה האחת שיש לו.

אוריאל: ואת לא שומרת לו טינה?

נוגה: טינה צורכת אנרגיה יקרה וגורמת לאדם להרגיש מלנכולי. מעולם לא שאלתי ולא ביקשתי מאף אחד מחמשת אחיי טובה כלשהי. מעולם לא היינו מאוחדים. לא רציתי ולא רוצה מהם כליה. הייתי מופתעת אם גבריאלי היה מסכים.

אוריאל: אני לא נכנעת, אמשיך לחפש.

נוגה: אני לא רואה את הדרך. (פתאום היא מרגישה כאבים) אוייי!

אוריאל: אמא! מה קרה?

נוגה: כלום. כאבים רגילים.

אוריאל: זה לא נשמע רגיל.

(אוריאל לוקחת את ידיה ומתחילה לעסות את הפרקים)

אוריאל: את בסדר?

נוגה: היו לי פעם ציפיות. היום אני לא עומדת בציפיות שלי מעצמי.

(דפיקות בדלת. גבריא אל נכנס מתנשף, חיזור ונרגש)

נוגה: טוב שחזרת, אני מתנצלת על...

גבריא אל: (נכנס לדבריה) חשבתי קצת...
(בחיוך מאולץ) התרגשנו היום.

אוריאן: למה אתה נראה קצת חיזור ונרגש.

גבריא אל: חשבתי וחשבתי והגעתי למסקנה שזו הזדמנות ייחודית לעשות למען אחותי משהו טוב.

(גבריא אל, כדי לנער מעליו את הבלבול שלו, מתחיל לקפץ בהתרגשות קפיצות ומנופף בידיו, לשחרור, עם חיוך מעושה)

גבריא אל: באתי כי אני רוצה לחסוך מאחותי את הטקסים של הדיאליזה ואת ההמתנה הממושכת עד שתהיה...

נוגה: (קוטעת אותו) אתה בסדר...?

אוריאן: (קוטעת) באמת?

גבריא אל: כן. אני מוכן.

נוגה: (מתקרבת אליו. מחבקת אותו) אני רואה שזאת החלטה קשה. אין צורך אחי, אני קיוויתי בליבי שתסרב. אני מודה לך שסירבת. אני אסתדר.

גבריא אל: אבל זה מה שאני רוצה.

נוגה: אני לא רוצה.

אוריאן: אמא!

נוגה: לא רוצה וזהו!

אוריאן: את לא מחליטה. את לא יכולה לשנות את דעתך אחרי שכבר החלטנו!

גבריא אל: אחותי, עם הרפואה המתקדמת של היום, מה כבר יכול לקרות?

נוגה: תקלות בלתי צפויות קורות גם למומחים הגדולים ביותר.

גבריאלי: (צוחק ובקושי הוא מצליח לדבר)
עכשיו אני צריך לשכנע?

אוריאן: (לנוגה) את לא יכולה להתנגד עכשיו אם הוא בא מרצונו ומבקש!

(נוגה מתלבטת, הולכת הלוך וחזור, מושכת באף)

נוגה: קשה לי... קשה לי...
(לאוריאן) את בטוחה שזה יצליח?

אוריאן: הרופאים לא משקרים.

נוגה: (עוטפת את פניו של גבריאלי בשתי כפות ידיה)
קשה לי לומר... אבל תודה לך. (מלטפת אותו והם מתחבקים)

אוריאן: איזה יופי לראות אחים מתחבקים.

אור יורד.

חלק 3

עברו שישה חודשים אחרי הניתוחים. גבריאלי נכנס חפוי ראש.
נוגה מביטה בו ובוחנת אותו בתמיהה.

גבריאלי: איפה אוריאן?

נוגה: בחדר, עכשיו חזרה מחדר כושר. למה?

גבריאלי: טוב, אני אחזור.

נוגה: גבריאלי, אתה בסדר?

גבריאלי: חרא לי.

נוגה: למה?

גבריאלי: (פולט אנחה) אוי-אוי-אוי...

נוגה: מה? כואב?

גבריאלי: לא הצלחנו.

נוגה: אתה עם כאבים?

גבריאלי: קשים.

נוגה: פיזיים או נפשיים?

גבריאלי: גם וגם.

נוגה: ספר.

גבריאלי: אני אחכה לאוריאן.

נוגה: אתה מדאיג אותי.

גבריאלי: גם אני מודאג. אני חי בפחד ואמשיך לחיות בפחד.

(אוריאן נכנסת נמרצת ומחייכת)

נוגה: הירגע, טוב?

אוריאן: מה קרה? אני מרגישה מתח באוויר.
(לגבריאלי) נכון?

גבריאלי: (יוצא לו קול דק) כן.

אוריאן: אתה בשבילי הסלע של המשפחה, אתה חייב להיות חזק!

גבריאלי: (לעצמו) מקנא בזקנים שהם לא צריכים לקבל ההחלטות, אלא מחליטים עבורם!

נוגה: כנראה שאתה מצפה יותר מדי מעצמך! תשכח, קבל את זה ותמשיך הלאה. לא קרה כלום.

אוריאן: על מה אתם מדברים!?

נוגה: הוא לא מרגיש טוב.

אוריאן: חולה?

נוגה: סובל.

גבריאלי: כואב.

אוריאן: קיבלת פחד כליה?

גבריאלי: הכליה לא מתפקדת מאה אחוז.

- אוריאן:** שלי?
- גבריאלי:** שלי.
- אוריאן:** שלך-שלך, או זו שהעברתי לך?
- גבריאלי:** שלך אצלי מצוינת.
- נוגה:** מה קרה ל-שלך?
- גבריאלי:** כושלת... (מוציא מכתב מכיסו)
זהו מכתב מהרופא, שממליץ להוצאת הכליה שלי שתפקודה ירד משמעותית.
- אוריאן:** (מעיינת במכתב) זה אסון, זאת טרגדיה... ממתי המכתב?
(בוחנת) מלפני שבועיים? ועכשיו אתה מביא לנו את הידיעה!?
- גבריאלי:** חשבתי שזה ישתפר...
- אוריאן:** (חסרת מנוחה ועצבנית) אני לא מאמינה שזה קורה לנו.
- נוגה:** אוריאן, עזבי, לא בכוח. צריך לדעת לוותר. לא קרה כלום.
- אוריאן:** כלום!?! היה לי איבר מושלם שתרמתי כדי להציל את החיים שלך, וזה כלום!?
- נוגה:** הוראה משמים, זה חלק מתכניותיו של אלוהים.
- אוריאן:** תורמים רבים כל כך עשו את זה לפנינו, עושים ומצליחים.
- גבריאלי:** יש לי רעיון, אבל אני צריך לחשוב עליו עוד קצת.
אני הולך הביתה כדי לחשוב. (הולך)
- אוריאן:** (עוצרת בעדו) אתה לא הולך לשום מקום! אתה יכול לחשוב גם כאן!
- נוגה:** אוריאן, מה קורה לך? אני מבקשת מִמְךָ לא לעשות את זה. תני לו ללכת, שיבוא עם פיתרון.
- גבריאלי:** אין לכן מושג כמה אני מצטער.
- אוריאן:** (מתפרצת) אני אידיוטית ואני מצטערת שתרמתי לך!
תרמתי לך ומה אמא תקבל? - קדחת!

נוגה: די! למרות שאני מבינה אותך, אני לא מרשה לך להמשיך ולפגוע בו!
את צריכה להתבייש! זה לא תלוי בו. הוא לא אשם.

גבריאלי: (לנוגה) הניחי לה... כנראה שזה מגיע לי...

אוריאן: (לנוגה בכעס) איך את רוצה שאני אדבר?! הכליה שלי אצלו!

נוגה: (לאוריאן) לפחות אותי לא יצטרכו לנתח. רצית לתרום כליה ונתת
אותה לדוד שאוהב אותך בדיוק כמוני.

אוריאן: וזה הדבר היחיד שמחזיק אותי עכשיו שפויה!

נוגה: כך רוצה הגורל.

אוריאן: תרמתי לשווא.

נוגה: תרמת כדי לתת לו הזדמנות שנייה. את בשבילו כמו בת. אני בטוחה
שאם היו לו ילדים, לא היינו מגיעים למצב הזה בכלל. הם היו נלחמים
ביניהם מי יתרום לי.

תמיד אהיה גאה בך, זאת התהילה והניצחון שלי, החינוך שלך.
עשית מה שרצית לעשות ונכנסת לממלכת התורמים.

(גבריאלי עומד בצד בשקט, מתווכח עם עצמו.
נוגה ואוריאן מסתכלות עליו בתימהון)

גבריאלי: - אין לי מה להגיד לך.

- מה יש לך להגיד לי?

- זה מה שגם אני אומר לך.

- תעשה את זה... וזהו!

- אל תעשה מזה עניין גדול.

- אני חייב לחשוב על זה!

- תעשה את זה וזהו, לא צריך להתלבט כל כך...

נוגה: (לגבריאלי מתערבת לו בשיחה) על מה ועם מי אתה מדבר?

גבריאלי: (גבריאלי כמו מי שמתעורר מתוך חלום. מכריז) אני מוכן.

נוגה: (בדאגה) מוכן למה?

גבריאלי: (לאוריאן) לעבור עוד ניתוח ולהחזיר לך את הכליה.

נוגה: (בזעם רב) אני לא מוכנה לשמוע את הדיבורים האלו! גמרנו עם ההעברות!

(שתיקה קלה)

גבריאלי: (בשקט, לאוריאן) אני לא מוכן לסבול את הכאב הפסיכולוגי שיכול להימשך כל שארית חיי. אני אקנה כליה מתורם חי, ואחזיר לך את שלך. או שאעביר לנוגה.

(אוריאן פורצת בבכי)

נוגה: (מלטפת את אוריאן) הנזק העיקרי שנגרם לגוף שלך מאחוריך, הכליה שתרמת נמצאת בגוף שאוהב אותך.

גבריאלי: (בשקט לעצמו) למה במהלך הניתוח המוות לא חיכה לי מאחורי הפרגוד?

נוגה: תפסיקו עם זה שניכם מיד! אני אהיה בסדר.

אוריאן: (לאמה) כל כך רציתי שתהיה שלך...

(אוריאן מתנפלת על גבריאלי, מכה באגרופיה על חזהו.
גבריאלי עומד איתן במקומו, עוצם את עיניו וסופג את המכות ללא התנגדות)

אוריאן: (תוך כדי האגרופים) תחזיר לי את הכליה שלי! תחזיר לי את מה שלקחת ממני! תן, תן, לא הענקתי לך אותה!

נוגה: (נגשת לאוריאן כדי לעצור את מכותיה) די, די מתוקה.

גבריאלי: (לנוגה תוך כדי שהוא מקבל את האגרופים על חזהו) את רואה? זאת הסיבה שלא הייתי צריך להסכים לקבל תרומה מבחורה צעירה מדי.

נוגה: אתה לא אשם. זאת הכליה שלך שבגדה בך.

גבריאלי: (אוחז בידיה של אוריאן) אני מוכן, בכל עת שתרצי, להחזיר לך את הכליה. תחליטי מתי, והיא תהיה שלך.

אוריאן: ומה איתך?

נוגה: אתה רוצה למות?

אוריאן: (לעצמה) למה זה קרה לנו?

- גבריאלי:** תמיד שאלתי את עצמי למה אי אפשר לקנות כליה? (חושב לרגע)
הרי זה כמו למכור ולקנות ביציות...
- נוגה:** תפסיק עם זה! אתה התחרפנת!
- גבריאלי:** מזה חששתי עוד לפני הניתוח.
- אוריאן:** ממה חששתי?
- גבריאלי:** האדם מתמלא חששות/חרדות לפני כל ניתוח, ואני ציינתי שאם תהיה תקלה.
- נוגה:** די, אין מה לעשות, זה הגורל.
- גבריאלי:** (לאוריאן) אני צריך את העזרה שלך, ומבקש לקבל את ההסכמה.
- אוריאן:** הסכמה למה?
- גבריאלי:** להחזיר את חוב הכליה בהקדם האפשרי.
- נוגה:** זה לא משחק פינג-פונג.
- גבריאלי:** אני חייב.
בדרך כלל קבלת כליה - נותנת התחלה חדשה, אושר עילאי. אבל הכליה הזאת - מסבה לי כאב גדול, ואני לא רוצה כליה שמלכתחילה לא הייתה מיועדת כתחליף לכליה שלי. אני מנסה להגיע לאיזושהי מנוחה נפשית ולא מצליח.
- נוגה:** אם אתה באמת רוצה לשקם את הקשר שלך איתה, תמצא דרך יותר יצירתית לעשות זאת.
- גבריאלי:** זה ייקח קצת זמן, נחפש. צריך להתאזר בסבלנות.
- נוגה:** חכה עם זה עד שתרגיש יותר טוב.
(מחייכת) אני מתנחמת בזה שלא היו צריכים לנתח אותי.
- אוריאן:** אני מרגישה מוזר.
- גבריאלי:** (מתקרב לאוריאן) כוח הרצון שלך לעזור, לא יסולא בפז. את, וכל התורמים, אתם אנשים מיוחדים מאוד.
אני באמת מצטער שהדברים לא הסתדרו עבור אחותי.
- אוריאן:** קיבלת מתנה משמיים.

גבריאלי: המתנה היא את. ואם התעוררה בך שנאה כלפי, אצטרך להתמודד איתה עד שאמצא שוב את האהבה שחלפה.

אוריאן: אתה כמו אבא בשבילי ולעולם לא אשנא אותך. אנחנו נחכה ונמצא תורם.

גבריאלי: או שנקנה אחת.

אוריאן תוקעת מבט תמוהה בגבריאלי ומחייכת כמי שאומרת;
"עוד פעם אתה מתחיל עם זה?"
פתאום היא מתחילה לחפש במחשב, באובססיביות.

אור יורד לאט. סוף.